

[Valbak.]

af fuld beskæftigelse. Det hedder videre, at denne politik skal gennemføres ved metoder i overensstemmelse med det enkelte lands forhold, og det hedder endelig, at medlemsstaterne selv træffer bestemmelse om foranstaltningernes art. Det er rummelige formuleringer, men naturligvis betydningsfulde, fordi der ikke kan være tvivl om retningen. Formuleringerne viser i øvrigt, at den givne karakteristik er dækkende.

Nu tror jeg ikke, det er ønskeligt, at nogen eller noget land, heller ikke vores, tilslutter sig krav, blot fordi de har fundet udtryk i brede formuleringer. Det bør være en klar forudsætning, at der i det underskrevende land er manifesteret et utvetydigt ønske og en klart udtalt politisk vilje til at ville leve op til konventionens ord. Hvad Danmark angår, er der efter alt at dømme bred tilslutning til ønsket om at fastholde fuld beskæftigelse og i midlerne hertil at tage hensyn til individets frihed til valg af beskæftigelse og adgang til uddannelse. Det radikale venstres stilling til spørgsmålet er i hvert fald klar. Vort arbejdsprogram omtaler emnet flere steder. Det hedder således et sted — jeg citerer:

„Målet for den økonomiske politik er at skabe forudsætninger for fuld beskæftigelse“

og et andet sted — jeg citerer:

„Fuld beskæftigelse bør opretholdes som et middel til sikring af befolkningens økonomiske tryghed.“

Ønsket og den erklærede vilje er altså den naturlige forudsætning. Det enkelte land, som gennem teknisk udvikling har erhvervet evne til at udmønte konventionens målsætning i praktiske foranstaltninger til fremme af målet, må dertil næsten være forpligtet til at give konventionen tilslutning. Danmark er efter mit partis mening nået det punkt, hvor tilslutning må føles som noget nær en sådan forpligtelse.

Herom vidner rækken af praktiske skridt til sikring af den fulde beskæftigelse. Ministeren nævner selv målsætningen for de forslag til en reform af loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring, som for tiden er til behandling her i tinget. Jeg formoder, at ministeren her navnlig hentyder til forslaget § 1 om arbejdsformidlingens opgaver. Det må jo her noteres, at in-

terventionerne bag formidlingsreformen af 1968 navnlig var af bevægelsesfremmende karakter gennem den koncentration af formidlingsorganisationen, som efter model fra andre udviklede lande fandt sted. Et andet eksempel på praktiske foranstaltninger er samme lovs mobilitetsfremmende ydelser, endnu ét egnsudviklingen fra handelsministerens område, og som underlag for de konkrete foranstaltninger har vi skiftende regeringers erklæringer om fuld beskæftigelse som et mål for den økonomiske politik.

Konventionen omtaler, som jeg sagde før, adgangen til uddannelse. En bred adgang til uddannelse og en bred vifte af uddannelser er et af de vigtigste midler til at fremme et højt beskæftigelsesniveau i almindelighed, stabil beskæftigelse for den enkelte i særdeleshed. Det er tillige et udviklet uddannelsesberedskab, som sikrer den enkelte den relative frihed i valg af beskæftigelse efter evner og lyst og uanset herkomst, som konventionen ligeledes omtaler. Også på det område sker der en betydelig oprustning her i landet, en udvikling, som jo rigtig tog fart fra omkring 1960ernes begyndelse. Flere og flere får en længere grundlæggende skoleuddannelse, øgede økonomiske støttemidler gør det muligt at drage stadig flere ind i de erhvervsrettede grunduddannelser, kæmpesummer investeres i at udvide dette apparats kapacitet, videreuddannelse tilbydes som overbygning på flere og flere fag, og inden for arbejdsministerens område gives jo tilbud om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte og omskoling af arbejdere, der trues af arbejdsløshed som følge af strukturforandringer. Med i billedet hører det beredskab af uddannelsesforanstaltninger, som er skabt inden for socialministeriets område til fordel for særlige grupper.

Ind i sammenhængen føjer sig så sigtet med den erhvervsvejledning, vi har tilrettelagt her i landet. Det siges nemlig allerede i denne lovs § 1, at vejledningen skal sigte imod, at den enkelte ud fra såvel sit eget som fra et samfundsmæssigt synspunkt opnår en tilfredsstillende placering i arbejdslivet. Dette sigte svarer jo ganske til den foreliggende konventions indhold, som da også stammer fra ILO.

Det er ofte sagt, vistnok uden megen